



# VOJNI INVALID

## GLASILO UDRUŽENJA

### VOJNIH INVALIDOV KRALJEVINE S.H.S.

#### OBLASTNEGA ODBORA ZA LJUBLJANSKO IN MARIBORSKO OBLAST V LJUBLJANI

List izhaja 1. in 15. v mesecu. — Posamezna številka 1 Din. Naročnina mesečno 2 Din. — Rokopisi se ne vračajo. Nefrankirana pisma se ne sprejemajo. — Uredništvo in upravništvo v Ljubljani, Št. Peterska vojašnica.

## Naše glasilo.

Po enomesečnem prestanku je zopet izšlo naše glasilo »Vojni invalid«. Splošno smo si ga želeli, ker smo čutili njegovo potrebo. Razjasnjuje nam naše vprašanje, njegovi članki dajejo izraz naših težnj in misli v javnosti. Tako vidimo, da je naš list potrebnejši in koristnejši kakor vsa ona naša zborovanja, ki se ubijajo ob štirih stenah. Z njim moremo najboljše zainteresirati javnost, katera se naše notranje stanovske borbe ne more udeleževati. Invalidsko vprašanje pa rabi in vsak način opore v celokupnem narodu, katerega se mora na ta način informirati.

Pred enim mesecem smo morali naš list ustaviti, ker sami naši čitatelji niso zadostili pogojem njegovega obstanka. Skoro polovica jih je pozabila plačati naročnino. Prepričani smo bili, da je bilo pri tem samo nekaj malomarnosti, da pa ne bodo dopustili naši čitatelji in drugi tovariši in tovarišice trajne ustavitve. In res so prinesli delegati na anketo, ki je imela tudi o tem odločiti, želje in izraze našega članstva po takojšnji potrebi nadaljnjega izhajanja lista.

Razumljivo je, da je bilo treba postaviti ta pogoj na boljšo podlago. Našemu listu so naši podlago za razširjenje in stalni trdni obstoj.

Krajevni odbori našega udruženja so prevzeli vso akcijo v tem smislu. Obvezali so se, da bo najmanj 20% njihovih članov in članic naročenih na »Vojnega invalida«. S tem principom bodo tedaj pozvali članstvo. Zato apeliramo tem potom na naše članstvo, da se odzove samo, niti čakati ni treba poziva. Napravimo naše glasilo močno, trajno in ga razširimo, ker smo spoznali njegovo potrebo. Kdor je zaveden naš član ali članica in ima in-

teres na naši stanovski borbi, ne bo ostal brez lastnega stanovskega glasila. Materijelno žrtvovanje za to je majhno, ker 2 Din mesečno zmore vsak. Nočemo ravno siliti, ampak zanašamo se na zavedanje njih samih.

Krajevni odbori bodo nabirali naročnike. Akcija je urejena tako, da bodo dobili posebne prijavnice pole. Izterjavali bodo tudi zaostanke naročnine in jih s posebnimi izkaznicami odvajali upravi lista. Vsak mesec pa bo upravništvo poročalo o potrebi poravnave nadaljnjih naročnin in novo prijavljenih naročnikov Krajevnim odborom. Isti pa bodo upravi pošiljali mesečna poročila o naročnikih in vseh spremembah. Na ta način se bo naročnina pobirala redno in ne bo zaostankov. Pa tudi agitacija za naročnike bo popolna. Kakor uprava lista, tako bodo imeli tudi Krajevni odbori natančno evidenco o vseh članih kdo je naročnik lista in koliko ima plačanega.

Apeliramo torej na vse članstvo udruženja, da se takoj naroči na naš list pri svojih Krajevnih tajnikih in ga naprej plača za četrt leta, pol leta ali celo leto. Posamezni člani in članice naj tudi agitirajo med tovariši in tovarišicami za naročitev. Treba je tudi splošne agitacije, da širimo naš list med neinvalidi, posebno po kavarnah, gostilnah, brivnicah in drugih javnih lokalih. »Vojni invalid«, nosilec naše pravde, mora obstojati in se razširiti, to moramo preskrbeti vojne žrtve same.

Naše stare naročnike, ki imajo redno plačan list za naprej, pa obveščamo, da se jim naročnina za en mesec podaljša, ker sta vsledčasne ustavitve odpadli dve številki. Torej tovariši in tovarišice, na delo, da pospešimo svoj tisk.

## Anketa.

Razna važna aktualna vprašanja so zahtevala, da je Oblastni odbor sklical anketo delegatov, ki se je vršila v nedeljo, dne 30. oktobra t. l. v čitalnici ljubljanskega invalidskega doma. Prisotna je bila večina izvoljenih delegatov, in sicer tov. Jenko iz Celja, Mlinar iz Cerknice, Maurin iz Črnomlja, Maček iz Logatca, Vodopivec iz Domžal, Cundrič iz Gorij pri Bledu, Mir iz Gor. Radgone, Čresovnik iz Guštanja, Golob z Jesenic, Štular iz Kranja, Glinšek iz Kamnika, Žabkar iz Krškega, Satler iz Ljubljane, Gorenc iz Mokronoga, Koželj iz Moravč, Stankovič iz Metlike, Geč iz Maribora, Titan iz Murske Sobotne, Lukman iz Novega mesta, Slana iz Ormoža, Senčar iz Ptuja, Škrabec iz Ribnice, Mesgol iz Radovljice, Fajgelj iz Slov. Bistrice, Sever iz Sevnice, Markelj iz Selc, Čreslovnik iz Slovenjgradca, Ravnikar iz Škofje Loke, Plešnik iz Šoštanja, Petruša iz Šmarja, Baumgartner iz Tržiča, Kokalj iz Trbovelj, Prijatelj iz Velikih Lašč, Kösel iz Zagorja in Vidmar iz Žužemberka. Vsi so oddali pravnovejavna pooblastila.

Predsednik tov. Štefe otvori anketo s pozdravom in prečita že objavljeni dnevni red. Povdarja, da se mora anketa baviti samo s splošnimi vprašanji, izključena so pa vsa vprašanja posameznikov osebnega značaja. Tega principa naj se drže vsi delegati. K prvi točki dnevnega reda poda poročilo o kongresu. Sicer je bilo itak objavljeno, le ogledati si je treba njegovo bistvo.

Kongres je bil v Kragujevcu, to pa zato, da smo mogli zborovati enkrat v junaški Šumadiji, kjer se je započela naša osvobodilna borba.

Zato je bil pa kongres v pravem pomenu le nekaka manifestacija. Do pravega organizatoričnega izraza ni prišel. V navzočnosti ministra in odličnih predstavnikov se je pač obrazložilo mizerno invalidsko stanje, ni pa kongres pokazal zadostne moralne sile k temu. Naši delegati iz Slovenije so predlagali tako zborovanje. Poleg manifestativnega naj bi kongres pokazal tudi realno-socijalno stališče in se zborovanje v tem smislu vršilo. Treba bi bilo, da se vržemo v detajle našega vprašanja in iščemo sredstev za zboljšanje. Toda ta naš princip je zadel na nasprotujoča si mnenja v taktiki. Središnji odbor bi moral dobiti direktive posameznih organizacij za nadaljnje delo. Kongres pa ni posegel v detajle, pač pa v splošnem le manifestiral za ideje. V naši luči vidimo pri tem le reprezentanco, ne pa socijalne strani. Gotovo je, da mora biti taka socijalna borba tudi zvezana z manifestacijo, katera pa ni glavni namen stanovske organizacije. Tako smo stavili kongresu par važnih naših predlogov, ki niso bili direktno na njem rešeni in jih tudi Središnji odbor, kateremu jih je kongres naložil, še ni izvedel, oziroma nam poročal. Treba je, da revidiramo naše stališče. Ali se moremo skladati s takim nastopom ali ne? Mislimo, da je naše organizatorično stališče postavljeno na pogoj socijalne borbe. Ne samo en gros, tudi v detajlih se moramo poglobiti v vprašanje. V tem so se križala naša mnenja na kongresu, gre torej samo za taktiko ali bomo več dosegli z manifestiranjem ali s stvarnim delom in kritiko? To poročilo naj eventualno izpopolnijo še drugi delegati, ki so bili na kongresu.

Tov. Žabkar, ki je bil delegat na kongresu, izjavlja, da smo Slovenci še vedno v istih idealih, ki smo jih pokazali z vsemi drugimi tovariši skupno na kongresu v Brodu. Bivši bojovniki smo se sestali, da tvorimo dobo boljšega življenja. Zato ni treba misliti popolnoma nič k današnji točki dnevnega reda »kongres in stališče«. Kongres se je res premalo detajlno bavil z našimi vprašanji. Včasih pa smo videli preveč podrobnosti na zborovanjih. Mišljenja sem, da bi tudi moč samega nacionalizma, ako mislimo na zgodovino, lahko izvojevala boljši zakon in drugo. Že na prejšnjih zborovanjih sem povdarjal, da je treba stopiti v stik s tovariškimi Oblastnimi odbori v svrhu skupnega dela in napredka in da složno priborimo naše interese. Danes predlagam isto.

Tov. Tomc povdarja, da ne gre za nikako ohlajenje naših že večkrat izkazanih idealov, temveč za stvarnost dela. Stavili smo že več predlogov tako od strani delovanja našega odbora ter tudi potom delegatov na kongresu. Nismo pa dobili povoljnih rešitev. Navede nekatere slučaje. Na naše predloge kongresu še nismo dobili odgovora. Anketa naj sklone predlagati, da se vsaj do konca tega leta rešijo naši predlogi kongresu, sicer zanje storimo drugo pot.

Tov. Osana pojasnjuje, da so se lansko leto od delegatov zadruge izdelala popolnoma nova stvarna zadružna pravila, ki so bila kar zavržena in napravljena brez sodelovanja delegatov nova, katere je kongres sprejel, ker se ni dovolj bavil s stvarjo. Povdarjam, da nimamo nikakih separatističnih pojmov, saj smo med prvimi delavci v udruženju. Toda hočemo stvarnega dela, da se ne hodi zapravljat denar samo z manifestiranjem.

Tov. Jenko. Ako se zamislimo v zgodovino udruženja, vidimo, da smo imeli hudo borbo za skupno organizacijo, a ideal je zmagal. Spominjamo se nagovorov na banketu o priliki internacionalnega invalidskega kongresa v Ljubljani, kjer smo povdarjali Solun kakor Doberdob. Na tako širokih nazorih hočemo delati naprej. Naš pokret nekoliko hira. Iz Celja pošiljamo razne predloge, o katerih ni odmeva. Nič separatističnega, a nam je prvo delo potom reprezentacije. Krajevni odbori se bore s prireditvami, da morejo s kakimi sredstvi tolažiti članstvo. Na centralnih mestih naj pokaže naše udruženje svojo večjo agilnost.

Tov. Štefe in Tomc pojasnjujeta nekatera vprašanja, ki ne najdejo zadostne opore k uspehu. Na to se razvije debata glede monopolskega denarja, ki ga imamo še dobiti. Tovariš Žabkar izjavlja, da so mu v Beogradu omenili, da naš Oblastni odbor preveč zahteva, sicer bi se izplačal. Tov. Štefe pojasnjuje, da je bila naša zahteva na podlagi števila članstva popolnoma upravičena. Tega nam ne usvajajo, pač pa po uradni statistiki. Tako bi dobili le 75 tisoč namesto okoli 150 tisoč. Zahtevali smo ga že večkrat ustmeno in pismeno, pa brez uspeha.

K vprašanju izključencev povdarja tovariš Žabkar, da je kongres zastopal stališče, naj se ne vrši tako brezpredmetno. Proti takim naj se raje nastopi pravna pot. Tov. Štefe odgovarja, da pravna pot stane denarja in je za udruženje oportuno posluževati se disciplinskega postopanja po pravilih. Sprejme se formuliran predlog glede našega stališča napram poteku kongresa:

Organizatorično hočemo biti v stiku z vsemi drugimi Oblastnimi odbori in se v pospešene skupnega dela čimprej strnemo. Zahtevamo, da se naši predlogi, ki jih je kongres izročil Središnjemu odboru do konca tega leta rešijo,



nino. Tov. Kokalj je mnenja, da bi se stvar razčistila raje pri Krajevnih odborih samih.

Ker na to ni čakati, ker je točka itak v objavljenem dnevnem redu, zato poziva tov. Štefe navzoče, da izrazijo mišljenja na kakršna so pripravljani.

Oglasi se tov. Vuk, ki povdarja, da je treba organizaciji, kakršna je naša, svojega glasila. Vzdržali ga bomo najbolje, ako bo za vsakega obvezen. Naročnina je malenkostna in jo vsak lahko plača. Z listom pa koristi sam sebi, ker je vsaj o vsem informiran.

Tov. Štefe izjavlja, da je mnenje O. O., da mora biti vsak obvezen naročnik, ne vztrajamo pa ravno, ako je večina proti.

Večina je mnenja, da je treba sprejeti sklep o nadaljnem obstoju lista na podlagi predloga tov. Žabkarja, ki se mora spremeniti.

## Vojne žrtve smo.

Pravice in hvaležnost, ki bi nam, vojnim žrtvam morala dati država, so seveda pozabljene. Pojavljajo se le v toliko, kolikor mi sami to zahtevamo in na tem delamo. Zato smo organizirani v »Udruženju vojnih invalidov«. Težko delo ima naša organizacija. Povsod, za vsako stvar ji treba nastopati, razlagati potrebo, zahtevati da se to in ono izvrši. Da javnost za vse to izve, napišemo v časopisju, pred vsem v svojem lastnem časopisu »Vojnem invalidu«.

Res ni velik naš list. Ali on je važen govornik in glasnik, ki opominja javnost, da vojne žrtve trpe, da so one še tu, da treba zanje delati in jim pomagati. Vsakokrat, ko izide »Vojni invalid«, je to klic vsej javnosti, da vprašanje vojnih žrtev še ni rešeno, da nas je mnogo, ki smo nesrečni, ki trpimo — in ki nismo sami zakrivilili svoje bede, svoje nesreče. Vsakokrat, ko izide »Vojni invalid«, list vojnih žrtev, opominja vso javnost, da je mnogo vojnih žrtev, ki nimajo kruha, nimajo strehe, nimajo vsega tega, kar bi imeli, ako bi jih vojna ne pohabila, poškodovala, ne oropala roditelja in moža. In tedaj, hočeš-nočeš, se javnost ne more otresti občutka, da mi zahtevamo, da se nam da, kar nam gre. Naš list, »Vojni invalid«, je vest vsem, ki bi lahko pomagali, a nočejo.

Zato je potrebno, da naš list izhaja, da živi. En mesec ga ni bilo. Vojni invalidi in vojne žrtve sploh niso pomislili in niso smatrali, da je list potreben. Niso smatrali vojne žrtve, da je potrebno svetu govoriti o nas, da je potrebno, da nas naš list informira o vsem, kar nam je potrebno. Mi, vojne žrtve, moramo biti zvezani med seboj. Saj smo sotrpini, saj smo nesrečneži tistih strašnih let, ko se je človeštvo klalo. Zato moramo vsi, kar nas je v Sloveniji

Tov. Osana izjavlja, da se prilhranki drugih postavk po proračunu ne morejo v to svrhu črpati, ker je to nedopustno.

Tov. Štefe pripominja, da tudi ni treba tiskovnega odbora, ker je list glasilo Oblastnega odbora.

Temu mnenju se pridružuje tov. Vuk.

Predlog se formulira po dolgi debati takole: Vsak Krajevni odbor mora pridobiti najmanj 20% svojega članstva za naročnike, sicer se ga obremenjuje za dotično vsoto. Dotacija O. O. se vsako leto po potrebi v proračunu zasigura. Krajevni odbori naj delajo čim večjo agitacijo za naročbo tudi pri neinvalidih ter za inseriranje. Treba je natančne evidence za kar se preustroji upravništvo in uredi način zbiranja pri Krajevnih odborih. Tiskovni skladi naj se po možnosti zberejo čim večji. Ta predlog je sprejet.

Nato zaključijo tov. Štefe anketo.

in kar nas je v Jugoslaviji biti duhovno zvezani med seboj. In zvezani med seboj smo le lahko s svojim listom, z »Vojnim invalidom«. Ker on govori na svojih straneh o nas vseh in o naših potrebah, o naših zahtevah, o nas samih, kako se imamo v tem ali onem kraju.

Zato ne smemo, da bi lista ne bilo. Moramo sedaj, po enem mesecu, kar ga ni bilo, vsi, kar nas je, si ga naročiti. Moramo ga povečati. Ker to je lahko, ako ga naročimo vsi. Saj naročnina 2 Din na mesec pač ni taka vsota, da bi je ne bilo mogoče odračunati. Vsaj mnogim ne. In vsak, kdor ga prejema, mora biti toliko možak, da ga plača. Ker list lahko izhaja le, če se naročnina plačuje, če je mnogo naročnikov.

In zato naj vsak invalid, vsaka vdova in sirota naroči in plačuje naročnino »Vojnega invalida«. Ker list bo vsakemu sporočal, kako stoji naše vprašanje, poučil vsakega, kaj ima storiti v tej ali oni zadevi, povedal, kako se godi invalidom v drugih državah ter, kar smo že v začetku rekli, zahteval in se boril za naše pravice in vsem govoril, da smo tu in da zahtevamo, da se dela za nas.

Pri tem velja vedeti to resnico, da nas bo javnost smatrala le, če se bomo mi sami smatrali za odločne in samozavestne. Ker na tiste, ki se stiskajo v kot in molče in se ne brigajo za nič, ne gleda nikdo in se tudi za nje ne briga. List pa je tisto vidno orožje, ki govori vsem, da smo mi samozavestni in da se borimo za svoje pravice. Zato je pa potrebno, da ima list naročnike. In da bo imel naročnike, mora vsak, da ga naroči.

Pokažimo vojni invalidi, vojne vdove in sirote, da smo in da hočemo, da se nam da, kar nam pripada. Naročniki »Vojnega invalida« smo vsi.

končal to razpravo prvega dne s tem, da je povdarjal važnost splošne razorožitve in da bi morala začeti ena izmed velesil prva z razoroževanjem. Udeležnikom vojne naj bi bila naloga na nacionalni podlagi v svoji domovini nastopati s takimi težnjami.

Drugi dan zasedanja sta delovali izključno samo gori navedeni izvoljeni komisiji. Popoldne istega dne pa so se podali delegati na dunajsko centralno pokopališče ter položili venec na grob neznanemu junaku. Obenem so proslavili padle v svetovni vojni iz vseh udeleženi držav.

Grob neznanega junaka nosi na prednji strani sliko tarnajoče matere, na zadnji strani pa napis: Nič več vojne!

Govore pri polaganju venca na spomenik, okoli katerega so držali stražo člani »Schutzbunda«, so držali mestni svetnik Tandler, francoski profesor Cassin in jugoslovanski delegat polkovnik Lazarevič.

Zvečer je bilo veliko zborovanje avstrijskih vojnih žrtev v otakrinškem delavskem domu. Predsednik Brandeis je povdarjal, da internacijski kongres prvič zboruje v državi, ki je bila udeležena v vojni, do sedaj je zboroval še vedno v državah, ki niso bile v vojnem metežu. Toda Dunaj je mesto miru in ne pozna nobene večje želje.

V imenu 400.000 organiziranih vojnih žrtev Nemčije je govoril tov. Rossmann, ki je izražal njihove pozdrave kongresu. Stvorili so močno organizacijo, da izposlušajo človeku vredno preskrbo in se zavzemajo za odpravo vojne.

Francoz Fontey je povdarjal, da kljub sklenitvi miru ne moremo beležiti nobenega pravega miru. Stiska, ki jo je zadala vojna narodom pojenjuje, zato naj bo parola: »Nič več vojne!« Za nemške invalidske organizacije v Čehoslovaški je govoril tov. Leppin, za češke

tov. Brezina. Oba sta tožila, da je preskrba vojnih žrtev v njihovi državi nezadostna in se celo poslabšuje. Gospa Barth je v imenu nemških organizacij apelirala na matere vojnih sirot, da naj svoje otroke odtegnejo vtisom vojne. Poljski delegat Kantov in bolgarski delegat Lebanov, sta tudi izražala želje proti vojni. Pri velikem navdušenju navzočih je stopil na govorniški oder francoski duhovnik Secret. Govoreč v nemškem jeziku, je povdarjal, da govorimo vedno o treh potih, ki jih moramo hoditi, in sicer versko-moralno, politično in gospodarsko, da dosežemo trajni mir. Glavni sta politična in gospodarska, morala pa je luč, ki mora te dve obsevati. Proti vojni moramo biti, ker ona je gorje današnjega časa, ki bolj ceni denar kot človeško kri.

Tretji dan konference sta objavili komisiji svoje delo in sklepe, in sicer:

### 1. Sklep o vprašanju miru.

Milijoni vojnih poškodovancev, bivših bojevnikov ter vojnih žrtev nalagajo dolžnost in pravico vplivati na mir med narodi. Potrjujejo sklepe internacijskih zborovanj iz leta 1925. in 1926. o raziščih varnosti in razoroževanju, zagovarjajo solidarnost med državami, da se v vseh oblikah preprečijo vojne. Organizacije izjavljajo, da je postopanje potom razišč med državami dobro sredstvo za ohranitev miru. Pozdravljajo pristop Nemčije pod obligatorno razišče društva narodov in upajo, da bo ta pristop izvršen od vseh velesil. Izražajo potrebo, da bo društvo narodov razpolagalo z zadostnimi sredstvi podvzemati potrebne ukrepe v skupnosti za mirovna stremjenja. Izražajo obžalovanje, da od sklenitve locarnske pogodbe niso napravljene zadostni napredki za varnost dotičnih ozemelj. Želje narodov za razorožitev imajo zadržke, zato naj velja apel, da naj bi si vse države usvojile dela zadnje zasedbe društva narodov za omejitve oboroževanja.

### 2. Sklep za moralčno razorožitev.

Konferenca vojnih žrtev je prepričana, da bo zmaga ideja miru.

Posamezne vlade bi morale vzdržati se vsakih takih izjav, ki so v stanu ponoviti medsebojno sovraštvo preteklosti. Mladina naj bi se povsod vzgajala v vsestranskem spoštovanju narodov in v šoli podučevala o pomeu društva narodov.

Konferenca apelira na vse organizacije vojnih žrtev in bivših bojevnikov, naj podpirajo prizadevanja k duševnemu skupnemu delu.

### 3. Sklep o organizaciji svetovnega gospodarstva.

Opominja se na to, da v največ slučajih vodijo vojsko gospodarski boji držav. Pozdravljati je uspehi I. svetovne gospodarske konference, ki jo je imelo društvo nar. v to svrhu. Polaga na srca vladam in parlamentom, da temelje svetovne gospodarske konference udeležijo, da bo nastala internacijska gospodarska organizacija.

### 4. Sklep o odnošjih invalidskih organizacij drugih organizacij, ki delujejo za mir.

Konferenci je ležeče na tem, da invalidske organizacije in bivših bojevnikov, združijo svoje moči z onimi organizacijami, ki delujejo za dosego miru bodisi v nacionalnem ali internacijskem oziru. Predsedniku zveze se nalaga stopiti v stik s Svetovno zvezo narodnih družb in Internacijskim mirovnim birojem. Predsednik je dobil tudi nalog preskrbeti v letu 1928. internacijski mirovni dan in ustvariti tozadevno propagando.

### 5. Sklep o preskrbi vojnih žrtev.

Konferenca ugotavlja:

Da imajo vojne žrtve v vseh državah pravico do poprave telesne in gospodarske škode in da je to prvenstvena pravica, ker so dale kri in življenje. To se ne da nikdar zadosti, oškodovati, dočim so drugi krogi iz narodov ustvarili velike dobičke.

Poprava vseh izgub vojnim žrtvam je važna podlaga za socialni in internacijski mir. Zato stavlja konferenca terjatve vojnih žrtev za splošno enako preskrbo vsem vladam v upoštevanje. Povdarja, da se morajo vse rente enako urediti na sledeči podlagi:

Zahteva preskrbe obsega popravo telesne in gospodarske škode, posebno povračilo individualne škode, ki se je ne da z rento popraviti.

Pólna renta poškodovanca mora dosegati najmanj plačo enega delavca v dotični državi oziraje se na družinsko stanje. Težki poškodovanci, ki niso zmogni dela, naj dobivajo polne rente.

Pri ugotovitvi stopnje invaliditete ali delanezmožnosti naj se jemlje v obzir vsled

## Tretji mednarodni kongres vojnih žrtev.

Internacijska zveza CIUMUC, v kateri so vključene organizacije različnih evropskih držav, je imela 29. in 30. septembra ter 1. oktobra t. l. tretji kongres na Dunaju. Navzočih je bilo mnogo zastopnikov invalidov, drugih vojnih žrtev in bivših vojakov bojevnikov iz Francije, Nemčije, Italije, Avstrije, Čehoslovaške, Jugoslavije, Romunije, Poljske in Danske.

Naše udruženje je zastopal predsednik Središnjega odbora polkovnik tov. Lazarevič.

V zborovalnici starega dunajskega magistrata je otvoril kongres tov. Brandeis iz Dunaja. Poleg 92 oficijelnih delegatov, je bilo navzočih mnogo gostov, predvsem zastopnikov sorodnih organizacij. Navzoča sta bila tudi zastopnik avstrijskega ministrstva za socialno skrbstvo, sekcijski šef g. Hock in mestnega magistrata mestni svetnik g. Tandler.

Za predsednika kongresa je bil izvoljen francoski delegat prof. Cassin, ki je tudi zastopnik v društvu narodov in narodni poslanec. Drugi predsednik je bil domačin g. Brandeis. Naša država je bila zastopana s podpredsedniškim mestom.

Predsednik g. Cassin je zasedel svoje mesto z napovedjo kratkega programa z besedami »Popravimo in pripravimo!« To znači popravimo vojne posledice in pripravimo boljše bodočnost.

Kot prvo točko je kongres stavil na dnevni red razpravo o letošnjem mirovnem dnevu. Izvoljeni sta bili dve komisiji, prva za vprašanje miru, druga pa za ureditev splošne mednarodne preskrbe.

Prvi je predsedoval Poljak Stahecki, drugi pa Nemeč Maroke.

Prvi dan razprave je govorilo mnogo delegatov iz raznih držav, ki so vsi povdarjali splošno željo po miru, katero vprašanje podpirajo vse njihove organizacije in hočejo vse storiti za zmago te ideje. Francoz Cassin je

